

IVAN SLAMNIG VERSEI

AZ A KÉRDÉS, HOGY ÁLLÍTSAM MEG A LOVAT

Az a kérdés, hogy állítsam meg a lovat.
Syúlyosan, barnán üget felém, nem is túl gyorsan,
közeledik a tövissel szegett országút szürke futószalagján,
fölkantározva, nyergesen, lovas nélkül.
Minden mozdulatot előre kiszámítok:
hogyan kapom majd el s rántom magamhoz a kantárszárát,
aztán bal kézzel megpaskolom a nyakát, hogy lecsillapodjon.

Így. Most. Fölemelem a jobbom, de észreveszem, hogy csak könyökig van
[meg,
a balt emelem, de bénán lekonyul.
Hiányzik a térdem, egy darab a vállamból, a lapockám
és az egész hajam.

TÉGLÁVAL AGYONVERTÉK

Agyonverték, téglával: vörös, téglával,
a fal alatt, a fal alatt, a fal alatt.
Sárga csontjai: összekuszálva,
többé nem szalad, már, marad.

Egy sárga, és bajszos: egy véres, és majszos,
egy zöld és szarvas, mint a szarvas,
nekinyomva, a penészes, falnak,

Agyonverték, téglával: vörös, téglával,
a véres, majszot, elfödték, ponyvával,
az egészből, kilátszott, mégis, a farka:
kúszott, kúszott, és: bebújt, a falba,
a falba, afal, bafal.

B O R B Á L A

Volt Borbála és hosszú tompafényű haja volt.
Nincs többé Borbála!
Nincs többé, pedig mindannyiunké volt
(Borbála, sápadt arcú, hamvazó hajú!
Borbála, aki virágot szagol és mosolyog!)
Borbála már nem mindannyiunké,
Borbála férjhez ment!
Borbála férjhez ment és elveszett
az ösvényeknek, fűzek alatt sekély patakoknak.
Borbála, a mi egyetlen Borbálánk,
férjhez ment.
S mit sem jelent, ha közülünk választott férjet.
Elveszett Borbála!

B A R L A N G

Fekete vadmacska fekszem a heverőmön
és olykor átrakom a farkam az egyik oldalról a másikra.
Könnyű lelőni engem és félek a villamosoktól:
de gyertek csak fegyvertelen a barlangomba majd látjátok hogy villog a
[szőröm
és milyen zöld a nézéselem és hogy vicsorgatom
huszonhét fehér és egy ezüstoffogam.

R É G I B A R Á T

Van egy régi barátom.
Több dologra szolgálnak a régi barátok.
Először is, róluk látjuk, hogy öregszünk.
Aztán meggyőződhetünk, hogy mások vagyunk.
A régi jóbarát mindig kicsit mellékes.
Mindenképp megtúr,
Nem kell óvatoskodnod vele.

Régi barátom, ó, régi barátom,
A nyelved szőr nőtte be: ahelyett, hogy rámszólnál,
Hogy ostobaságokat beszélek, te csak illedelmesen mosolyogsz.

V O N A K O D Ó H Ö L G Y E M N E K

Míntha egyáltalán nem volnál
Ez az amit mindig mondtam
Talán csak a megszővegezés
Lehetne komplikáltabb
És nem ilyen banális
És sokkal szabatosabb.
Miért nem reagálsz
Amikor a könyököd völgyét csókolom
Miért nem akarsz soha
Elmenni velem?
Míntha egyáltalán nem volnál
Pedig maholnap meghalsz

És én itt maradok magam
És, kissé hibbantán,
Mellékutakon vánszorgok haza
Mintha egyáltalán nem volnál
És ha az emberek megkérdik
Enyém voltál-e
Hallgatni fogok
Vagy azt mondom hogy nem
Mintha egyáltalán nem lettél volna.

MARADÁS NOSZTALGIÁJA

Kicsit megyek
Kicsit megered az eső
Kicsit beállok valami kapualjba
az eső megáll
kicsit megyek
és megint megered
és megint beállok a kapualjba
csukott ernyővel
a levelek pajzsáról
víz siklik
cseppen
elsuhan egy teherkocsi
aztán egy másik
majd egy villamos
aztán a harmadik teherkocsi
mind frissen nedvesek
én szorongatom a nedves esernyőt
és állok
és úgy érzem
hogy kóbor lovagot játszom
valami balettben

Addig-addig hogy még majd hadonászni kezdek az ernyővel
mint egy karddal.

KÖTÉL

Kevéssel dél előtt láttam: az égről kötél lóg.
Sokan elmentek mellette s csodálkoztam
hogyhogy senki sem mászik föl rajta.
Talán az zavarta őket,
hogy a kötél nyom nélkül kékségbe vész mint a vasmacska lánc?
Mászni kezdtem tőlfelé: most már fölfigyeltek
és jegyezni kezdtek sebesen valamit
külön e célra levágott tevék vérével töltött üvegtollaikkal.

Ő JÖN

Ő jön felém
a magas fűben
csípőig érő fűben

jön hozzám
hosszú lábain
gömbölyded lábain
jön a találkára

Ő jön hozzám
hozzám a találkára
jön, jön a találkára
a hosszúszerű fűben
csiklandó fűben
lába alatt
gömbölyded lába alatt
elfekvő fűben
jön a találkára

Fekete haja van
vállától homlokáig
fekete haja van
s a bükkfalevelek
elkeverednek benne

Kicsiny sötét
mamillái vannak
jön hozzám
hozzám a találkára
még mindig jön
hozzám találkára

Én meg hirtelen
gyíkká változtam
és átváltoztam
egyszerre három gyíkká
és három hosszú szöveget
vertem a gégémbe
És hozzátapadtam a bükkfához
és hozzátapadtam
hozzá a bükkfához
és átváltoztam
egyszerre három gyíkká
és akárhány
gyíkká változtam
és átváltoztam
kék szitakötővé
és egyáltalán
nem várom őt
én átváltoztam
én átváltoztam

neki meg vannak
kis mamillái
és neki van
thoraxig melle
és neki van
haja a homlokáig
és neki van
csípőig lába

és ő jön
hozzám a találkára
a magas fűben.

NYILATKOZAT

Megszülettem, hogy komoly legyek, nagyon-nagyon komoly,
előre megfontolt szándékkal léptem ágyacskám rácsához,
játékomban sem feledkeztem meg a hasznosság elvéről,
büntettem magam minden fölösleges nevetésért.
Érintéseim minden darabkája előregyártott elem volt,
óvatosan csápok huzalján kitoltam őket a rács közt
valakit megérintenek, valaki reagál
bizonytalan valutám készpénznek veszed.

KOLUMBUS

Idegeim kiűznek a fedélzetre.
Úgy érzem, mindenki engem néz.
Voltaképpen boldogok, hogy alhatnak.
Legalább valami nyomorult szigetekskét találnék.
Kibírhatalanul ingerült vagyok.
A láthatár töretlen.
Milyen ostobán vállaltam a kockázatot
mintha mindezt nem láthattam volna előre
az ürességet, a végtelent, az idegességet.

Micsoda öröm volna, ha rábukkannék
valami szigetekskére, bármennyi, csak szárazföld legyen.
Hogy elmondhassam: nem tévedtem, legalábbis nem egészen.
Ődöngök idegesen, minden sarokban vizelek.

Sötét van, nem látszik a láthatár körös-körül,
ettől kis ideig otthon érzem magam.
Mebűjhatok egy kicsit a sötétben.
Miért nem vagyok elég erős?
Hogy is gondolhattam, hogy majd mindegy lesz?
Minden kisiklik a kezemből.

Végül is találnom kell valamit,
de már nem magáért a fölfedezésért,
hanem hogy igazolhassam magam
ezek előtt az alakok előtt.

Ó India, India, ha rád is akadok,
túl nagy a várakozás, túl nagy.

Ács Károly fordításai